

anbefale private Mænd noget, hvorved der snarere var Udsigt til Tab end Gevinst for dem, men vilde man ikke lytte til disse vore Advarsler, kunde vi selvfølgelig ikke have noget imod, at man fra privat Side satte ind paa om muligt endnu yderligere at udvikle Fiskeriet her i Danmark.

Alle de Forsøg, der hidtil er gjort derpaa ved privat Initiativ, er jo imidlertid endt ynkeligt. Vi saa, hvad Krigsaarene førte med sig: at over 50 Kuttere var paa andre Hænder end Fiskernes, men de er nu alle forsvundet, og vi har set, at alle de Forsøg, der er foretaget i de senere Aar, er om ikke gaaet helt fallit, saa stærkt paa Vej dertil; det ærede Medlem Hr. Hendriksen vil jo kunne tale med om dette Forhold. Men som sagt, i Dansk Fiskeriforening ventede vi lidt, efter at den i 1925 nedsatte Kommission i 1926 havde afsluttet sit Arbejde, fordi vi troede, at der fra Regeringens Side vilde fremkomme Forslag til Gennemførelse af de Foranstaltninger, Kommissionen havde peget paa, men da dette ikke blev Tilfældet, mødte Dansk Fiskeriforening frem med en samlet Plan, som den indgav til Ministeriet, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere denne:

„1. At der i videst mulig Udstrækning foretages Omflytning af Fiskeyngel fra Fiskepladser, hvor Yngel findes i større Mængder, til Fiskepladser, hvor denne Fiskeart næsten er opfisket, i et saadant Omfang og i den Udstrækning, som under Hensyn til Fiskens Livs- og Vækstbetingelser maa skønnes at være forsvarligt.

2. At der ved Statens Foranstaltning tilvejebringes Udklækningsanstalter til Udklækning af Ørredyngel i et saadant Omfang, som under Hensyn til Fiskens Livs- og Vækstbetingelser maa anses for at være forsvarligt.

3. At der af Statskassen stilles Midler til Raadighed til Støtte for nye Forsøg paa Fiskeriets Omraade, naar disse Forsøg maa anses for egnede til at fremme og opbølge Fiskeriet.

4. At der af Statskassen stilles Midler til Raadighed til Forsøg med en forbedret Anvendelse af Snurrevaadnet med Henblik paa Fangst af Stimefisk (Sild og Makrel). — Eventuelt en Præmiering for en god Løsning af denne Opgave.

5. At der ved Statens Hjælp søges Forhandling om Tilvejebringelse af velegnede Rutebaade med Køleanlæg, der kan besørge Transporten af Fisk fra Udskibningshavnene til udenlandske Markeder.

6. At Fragttaksterne for Forsendelse

af Fisk paa Banerne betydelig nedsættes, for derved at lette Omsætningen af Fisk.

7. At søge gennemført en Laanelov gældende for 5 Aar, hvorved der aarlig stilles 1 Mill. Kr. til Raadighed til Udlaan paa lempelige Vilkaar til driftige Fiskere til Støtte for Udviklingen af videre søgaaende Fiskeri; fortrinsvis til Anskaffelse af Fartøjer, der er velegnede til Fiskeri udenfor indskrænket Fart, det vil sige Fiskeri i den vestlige Del af Nordsøen, omkring Færøerne og ved Island, eventuelt Grønland. Den almindelige Laanelov (Lov om Fiskerilaaen) bør bibeholdes, saaledes at ovenførte bliver ekstraordinære Foranstaltninger.

8. Afsætningsspørgsmaalet. — Der bør sættes stærkt ind paa at forbedre Afsætningen af Fisken. De Vanskeligheder, der nu og da kan opstaa, særlig under Massefangst, er meget generende. Et lønnende Fiskeri maa kunne støttes ved intensivt Forsøg paa her i Landet at tilvirke den Overskudsangst, som et stærkt fyldt Ferskfisk-Marked har Vanskelighed ved at aftage til lønnende Priser. Den Omstændighed, at der her fra Landet til uhyre smaa Priser afsættes Fisk til Udlandet til Konservering paa forskellig Maade, tyder paa, at der, naar Sagen blev grebet rigtigt an, maatte være en Mulighed for at tilberede Fangsten her i Laadet.

Da det vilde være meget ønskeligt i Stedet for at sælge Fisken til Udlandet til meget lave Priser og derefter at indføre Konserver, Klipfisk m. m. at konservere den herhjemme, andrager man tillige om, at denne Side af Udviklingen tages op til nøje Undersøgelse og Løsning.

Det er disse Forsøg, som Dansk Fiskeriforenings Bestyrelse efter Kommissionens Arbejde mener at kunne foreslaa Regeringen som en samlet Plan for, hvad der for Tiden bør gøre for at fremme Fiskerierhvervet og alle de Erhverv, der paa forskellig Maade er knyttet til dette, men al Udvikling herover betragter jeg som kunstig, og jeg tror ikke, den vil være forsvarlig. Man bør se paa hele dette Forhold ud fra et rent erhvervsmæssigt Synspunkt, og man kan ikke tænke sig, at nogen Mand her i Danmark skulde gaa til Fiskeriet, hvis andre Erhverv giver ham bedre Livsbetingelser. Hvis f. Eks. Industri eller Landbrug afgiver større Muligheder for en bedre Levestandard end Fiskeriet, kan man ikke tænke sig, at nogen vælger Fiskeriet; det vilde ikke være logisk, og det vilde heller ikke være ønskeligt af andre Grunde, thi de, der skal være Fiskere, skal, om jeg saa maa sige, være opdraget dertil